

WYROK NACZELNEGO SĄDU ADMINISTRACYJNEGO

z dnia 28 listopada 2002 r.

(dotyczy udostępnienia z ewidencji ludności danych osobowych dla celów postępowania sądowego).

po rozpoznaniu w dniu 28 listopada 2002 r. sprawy ze skargi A.P. na decyzję Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych z dnia 15 marca 2002 r. Nr GI-DEC-DS-46/02/187/188 w przedmiocie udostępnienia danych osobowych

oddala skargę

UZASADNIENIE

W dniu 21 czerwca 2000 r. Cz.D. (teść skarżącego) wystąpił do Urzędu Miejskiego w G. o wskazanie miejsca pobytu skarżącego - dla celów postępowania sądowego. W odpowiedzi z 28 września 2000 r. Powiatowy Urząd Pracy w G. poinformował, że skarżący jest zarejestrowany jako bezrobotny zamieszkały przy ul. N.w G. Od tego czasu skarżący w licznej korespondencji kierowanej do Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych wnosił o uznanie, że jego dane osobowe przekazane Cz.D. zostały wykorzystane niezgodnie z celem ich udostępnienia. Z uwagi na kwestionowanie udzielanych odpowiedzi Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych decyzją z 30 stycznia 2002 r. wydaną na podstawie art. 104 § 1 kpa oraz art 12 pkt 2 w związku z art. 29 ustawy z 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz.U. Nr 133, poz. 883 ze zm.) odmówił uwzględnienia powyższego wniosku, a po ponownym rozpatrzeniu sprawy utrzymał ją w mocy decyzją z 15 marca 2002 r. W uzasadnieniu dokonano oceny przekazania Cz.D. danych osobowych skarżącego wg obowiązującego wówczas stanu prawnego. Otóż zgodnie z przepisami rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z 28 czerwca 1984 r. w sprawie wykonywania obowiązku meldunkowego i prowadzenia ewidencji ludności (Dz.U. Nr 32, poz. 176 ze zm.) osoba występująca o informacje adresowe nie była zobowiązana do wykazania interesu prawnego w udostępnieniu takich danych. Również obowiązku wykazania interesu prawnego w takiej sytuacji nie było wówczas w przepisach ustawy z 10 kwietnia 1974 r. o ewidencji ludności i dowodach osobistych. Dopiero z mocy jej art. 44h ust. 2 pkt 2 dodanej ustawą z 11 kwietnia 2001 r. o zmianie ustawy o ewidencji ludności i dowodach osobistych oraz o zmianie niektórych innych ustaw (Dz.U. Nr 43, poz. 476) dane ze zbiorów meldunkowych, zbioru PESEL oraz ewidencji wydawanych i utraconych dowodów osobistych udostępnia się osobom i jednostkom organizacyjnym, jeżeli wykażą w tym interes prawny. Zmiana ta weszła w życie 27 maja 2001 r. i dlatego udostępnienie danych było zgodne z art. 29 ust. 2 ustawy o ochronie danych osobowych.

Skarżący w skardze do Sądu nadal utrzymywał, że w decyzjach Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych nie dostrzeżono naruszenia art. 23 ust. 1 pkt 1, art. 29 ust. 4 i art. 30 pkt 4 ustawy o ochronie danych osobowych przez to, że dane osobowe przekazano bez jego zgody prywatnej osobie, która je wykorzystwała niezgodnie z przeznaczeniem podanym we wniosku (nie była stroną w sprawach sądowych), co spowodowało naruszenie jego dóbr osobistych.

W odpowiedzi na skargę Generalny Inspektor posłużył się argumentacją ukazaną w motywach decyzji dodatkowo podkreślając, że nie jest uprawniony do kontroli działań osób

fizycznych, które nie są administratorami danych ani do oceny sposobu wykorzystania przez nie udostępnionych danych.

Naczelny Sąd Administracyjny zważył, co następuje:

Ograniczenia w przetwarzaniu danych osobowych, zamieszczone w ustawie o ochronie danych osobowych są dokonane na podstawie kryteriów podmiotowych i przedmiotowych. Nawet dane osobowe dotyczące najbardziej osobistych dóbr człowieka mogą być przetwarzane w sytuacjach określonych w art. 27 tej ustawy, gdyż w przeciwnym razie zbieranie i przechowywanie takich danych, jako elementów identyfikujących osobę, byłoby bezsensowne.

Wg art. 23 ust. 1 pkt 2 omawianej ustawy przetwarzanie danych jest dopuszczalne, gdy zezwalają na to przepisy prawa. Odmianą takiego przetwarzania jest przewidziane w art. 29 tej ustawy udostępnianie danych osobom uprawnionym do ich otrzymania na mocy przepisów prawa lub po wiarygodnym uzasadnieniu potrzeby posiadania tych danych bez naruszenia praw wolności osób, których dane dotyczą. Jest to odesłanie do aktów prawnych normujących poszczególne sfery życia publicznego, w tym również do ustawy o ewidencji ludności i dowodach osobistych, łącznie z wydanymi na jej podstawie aktami wykonawczymi. Generalny Inspektor właściwie przedstawił i powiązał ze stanem faktycznym sprawy unormowania, jakie wówczas obowiązywały przy udostępnieniu informacji o miejscu pobytu osób, bez obowiązku wykazania interesu prawnego w udostępnieniu takich danych wprowadzonego dopiero od 27 maja 2001 r.

W zaistniałej sytuacji Generalny Inspektor trafnie uznał za zgodne z prawem udzielenie informacji z 28 września 2000 r. o miejscu pobytu skarżącego i brak legitymacji do kontroli sposobu jej wykorzystania przez osobę fizyczną. Z powyższych względów Naczelny Sąd Administracyjny na podstawie art. 27 ust. 1 ustawy o NSA orzekł jak w sentencji.